

Unii țărani, după stringerea recoltei nu mai au
toată iarna nici un fel de preocupări gospodărești.

„GOSPODARUL”

Desen de V. Crivăț

Biblioteca Centrală
Regina

- Când să te trezesc, bărbate?
- Păi, devreme, îndată ce răsare soarele de... primăvară.

u r z i c a

ANUL VIII + Nr. 18 (166) + 15 OCTOMBRIE 1956 + 16 PAGINI + 75 BANI

Idila

de IMRE FÖLDES

Era fercheș, zvelt, timpul cuce-ritorului adevărat și - se pare - conștient de calitățile sale frezistibile. Aceste calități erau afișate printr-o comportare im-petuoasă, plină de pasiune, fapt care dădea de gândit, cu atât mai mult cu cât toată lumea știa că în interiorul său clocotea, nu un singe fierbinte, ci o apă gazoasă, de obicei răcoroasă. Acest din urmă fapt, desigur nu i se poate lua în nume de rău, eroul de care vorbim fiind doar o sticlă cu suc.

Trebule să spunem că eroul nostru ducea o viață oarecum ușuratică, la domiciliul său sta-bil, de după geamul unei vitrine. El recunoștea că farmecul sexului slab nu rămânea fără ef-ect nici asupra lui. Însă nu aceștia i se reproșă, ci - cum am mai spus - atitudinea. O atitudine mult prea ușuratică. Capacul și-l purta dat pe o sprinceană și, făcând mare pa-radă din eticheta sa bulevardis-tă, făcea ochi dulcii cutiilor de macaroane sfoase, sau ralonu-lui spirtoaselor, fără însă ca, măcar o singură dată, să se fi gândit la o idilă adevărată, de durată. Dar ceva mai mult. Chiriașii mai vechi ai vitrinei își aduceau aminte de o scenă fierbinte de gelozie care a avut loc în elegantul raion din dreap-ta, între impetuosul Murfatlar și prțetena sa Feteasca. Se zvo-nește că pricina acestui schimb penibil de cuvinte era tocmai eroul nostru, sticla de suc. Dar la urma urmei, nu se știe ni-mic precis...

Fapt e că sucii nostri, însă, în loc să-și bage mîntiile în cap, făcea din ce în ce mai mult pe grozavul. Acest proces se adînci și mai mult după următoarele evenimente: într-o seară s-au tras perdelele peste vitrină, fapt din care și cel mai naiv surogat de cafea a ghicit că vitrina în-tra în aranjare. Și așa s-a în-tîmplat. A doua zi dimineața, când sticla noastră de suc se zări în oglindă, simți un frison dulce; eticheta de alături a fost modificată: de unde mai înainte scria lei 1,50 - acum era 2,50. Iar pe eticheta sa cea nouă, în loc de „Suc“ apărură cuvîntul, cu răsunet mult mai dis-tins: „Cruchon“.

- Iată-mă avansat - se gândi el. În fine s-a deschis în fața mea drumul gloriei. Cine știe, poate odată ajung și eu să fiu ca mindrul „Spumos“. Dacă nu chiar în toate cele - dar măcar la preț. Și n-ar fi de mirare, doar sînt mult mai distinși de-cît toți ceilalți. Iată numele meu, cât de frumos, cât de fin s-a făcut: „Cruchon“, ce dia-fan, ce tonalitate franceză, ce atmosferă inspiră! - își în-ștra gîndurile eroul nostru care - cu acest prilej - trebule să spunem că nu a fost ferit de anumite influențe cosmopolite.

Cum am mai spus, începînd cu această zi, atitudinea eroului nostru deveni și mai orgolioasă. Nu mai era dispus să întreprin-dă o conversație - decît în limba franceză, făcea dese aluzii la rudele sale din străinătate, visa călătorii la Londra și Paris, pre-ciza la orice pas că nu-l mai interesa sexul slab - autohton - din vitrină.

Văzînd această atitudine, în inima micii Poloneze rumene și sfoase care era o mică bu-cată de Poliș, aflată în gazdă pe un raft vecin, s-a prăbușit o lume. Mica Poloneză - deși fără speranțe - îl iubea pe e-roul nostru cu ardoarea unui suflet curat, cu toate că el nu-l acorda nici o atenție. În întu-nericul nopților, cînd liniștea se așternea asupra vitrinei, mi-ca Poloneză își frămînta coaja, gîndînd cum ar putea să-l cu-cerească pe eroul nostru, sub-iectul dragostei sale tainice.

Intîmplarea și fabrica de me-zeluri „Mistrețul“ au venit în ajutorul ei. Într-o bună zi, vi-trina s-a aranjat din nou. A doua zi dimineața, cînd primii cumpărători s-au oprit în fața vitrinei, nu au mai recunoscut-o pe mica și modesta Poloneză din ajun. Ce schimbare! Bineînțe-les că nu în interiorul, în sen-timentele sau în conținutul ei. Nu. S-a schimbat numai la față. Acum purta o haină nouă, dintr-un material delicat, de cu-loare maro-roșcat, cu o atrac-tivă ornamentație de sforți. O nouă etichetă indica prețul: în loc de 11 lei, arăta acum 16. Dar odată cu prețul s-a schim-bat și numele. A devenit mai elegantă, mai melodiioasă: acum se chema Mortadella.

Eroul nostru - de cum a fă-cut ochi - o privea fermecat. „Mortadella!“ - șopti el în sine, încercînd sentimente de dragos-te și gelozie, în timp ce în su-fletul său răsuna cîntecul plin de farmec al gondolierilor din Veneția.

Soarta mindrului nostru „Cruchon“ a fost din clipa aceea pecetluită. În zadar îl asediau privirile mieroase ale dulceti-ilor de lux, în zadar s-a topt în fa-ța sa slăbina afumată, eroul nostru simțea, știa, că soarta sa s-a unit pentru vecie, cu soarta Mortadellei.

Noaptea, după ora de închi-dere, cînd numai scîlpirea ste-lelor lumina întunericul cald al vitrinei, ei și-au mărturisit dra-gostea.

- Ah, ce scumpă ești! șopti Cruchon, îndrăgostit pîn' la ca-pac.

- Oh, scumpul meu! șopti, dusă pe valurile dragostei, Mor-tadella.

Și ea și el - au spus un ma-re adevăr.

„E P U I Z A T I...“

— Parcă tema aia cu restul la tramvai nu s-a mai reluat de mult!...

Desen de V. Crivăț

SIMFONII DE TOAMNA

de IGOR BLOCK

Vine toamna din vacanță
Vine-ncet,
Cît se poate de discret,
Fredonînd de circumstanță
O romanță
Care-duce-a menuet.

Și cum vine escortată
Dintre vii
De-un alai de simfonii,
E frumoasă, aromată
Și bronzată,
Cu nuanțe rugîniți.

Și prezența ei, conformă
Pe deplin
C-un anume buletîn,
Face-o operă enormă,
Căci transformă
Tot peisajul citadin.

Niște frunze-ngălbenite
De arțar,
Rătăcîte-n mod bizar
În vitrinele-nnoite
Și gătitte
Ca-ntr-o poză de ziar;

Ptețele mai animate
Și mai mari,
Forfotînd de gospodari,
Bine aprovizionate
Cu de toate,
De la porci la gogoșari;

Mustărițele-njghebate
Foarte just,
Gata să-ți ofere must

(Stufării improvizate,
Echipate
Cu tablouri fără gust);

Cum și multe alte semne
Strămoșești,
Vin, concrete și firește
Mai hazlii sau mai solemne,
Să consemne
Musai toamna-n București.

Anoîmp cînd cetățeanul
La măsuri,
Însoțite de-aventuri,
Ca să-și umple pe tot anul,
Cu toptanul,
Pivnița cu murături; ..

Cînd aleargă fiecare
Mai avan
Din Obor pînă-n Vitan,
Angrenat în cea mai mare
Vinătoare
De oțet și celofan.

Și cînd simți miros de crămă
Și gîndești
Că nu-l rău să te cînstesti,
Zici, convins de bună seamă:
Da, se cheamă
Că e toamnă-n București!

E, ce mai la deal, la vale;
Este, chiar
Dacă unii n-au habar
Și în stămburi estivale
Și sandale
Adormite-n galantar.

Vis de dragoste

Prietenul meu, compozitorul de muzică ușoară, a împlinit într-o zi din săptămâna trecută, vârsta de treizeci și cinci de ani. L-am chemat la telefon, și după ce m-am achitat de convențiile urâri care în mod obișnuit se adresează în asemenea împrejurări unuia compozitor de muzică ușoară, adică: „Să-ți trăiască aparatul de radio”, „Să-ți dea Dumnezeu o antenă cu ureche muzicală”, „Să te văd la anul cu o meserie serioasă”, i-am promis că o să urmez cadoul. În timp ce vorbeam cu el, mă gândeam însă ce dar aș putea să-i fac.

În asemenea ocazii, problema cadoului constituie o dilemă foarte incilcită. Mai ales cînd ai de-a face cu un amic apropiat. Ca să-ți cumperi ceva prea ieftin, nu face pentru el. Ca să-ți cumperi ceva prea scump, nu face pentru tine. Și ascultați-mă pe mine, deși în mod obișnuit se spune: „Vai, dragă, dar lasă, nu-ți nimic, gestul contează, atenția”, astfel te privește amicul respectiv, dacă i-ai adus cadou un stilou cu peniță de aur, și cu totul altceva se ascunde sub zîmbetul lui dacă-ți înmînezi un țigaret de 12 lei, fie el și cu filtru. Fie vorba între noi, contează gestul, dar contează, ca să zic așa, și gestlunea.

Așa că, neștiind cum o să rezolv problema, mi-a venit o idee: „Spune-mi, dragă, i-am întrebat, ce cadouri ai primit?” Mi-a înșirat o serie de obiecte, apoi a adăugat: „Cel mai frumos cadou l-am primit de la Andrei! Douăsprezece discuri nou-apărute, mi-a dăruit... măgarul! Nici nu mai vorbesc cu el!” Am întrebat ulmit: „Bine, dar nu pricep! E într-adevăr un dar minunat! De ce... măgarul? De ce nu mai vorbești cu el?” „Ce folos de cadou! a izbucnit în telefon amicul meu, compozitorul. Ce folos de cadou?! Mi-a spus că ultima mea compoziție e vax! Am rupt-o cu el!” Ca fin psiholog ce sînt, am profitat imediat de situație, i-am spus printre altele că toate compozițiile lui pe ultimele șase luni sînt geniale, și nu l-am mai făcut nici un cadou. Sîntem și astăzi cei mai buni prieteni.

În sfîrșit am hotărît să ne întîlnim seara la un restaurant, să mai anunțăm cîțiva prieteni și să sărbătorim evenimentul.

Iată-ne seara, la ora hotărîtă, adunați în jurul mesei din restaurantul pe care-l alesesem. Fîind abia ora nouă, orchestra cînta „Silvia” și „Pe o piață persană”.

Cred că în orice restaurant din țară vă veți afla seara la ora nouă, veți auzi „Silvia” și „Pe o piață persană”. La orele nouă și douăzeci, veți auzi „Avant de mourir”, la orele nouă și douăzeci și cinci „Intimité” de Chopin, iar la orele nouă și treizeci și cinci nu veți mai auzi nimic, pentru că e pauză pînă la zece.

În seara aceea, însă, mi-a venit o idee. Fără să spun un cuvînt comesenilor, m-am dus la șeful de orchestră și i-am dezvăluit prezența în local a cunoscutului compozitor de muzică ușoară. L-am rugat să cînte, în cîntea lui, ultima sa compoziție, tangoul „Vis de dragoste”. Violonistul a zîmbit, s-a înclinat și mi-a făgăduit.

M-am așezat la masă, bucuros de surpriza ce i-o pregătisem sărbătoritului și priveam nerăbdător pe șeful de orchestră. Acesta, și-a așezat tacticos batista imensă pe rotundul viorii, și-a înșipt cu nădejde vioara în gît, a ridicat arcușul în aer, l-a aplecat pe strune și... un răpăit de tobe, talgere și castaniete a izbucnit de pe estrada orchestrei. Era o muzică asemănătoare cu aceea pe care am auzit-o de mult, cînd „Ben Hur” jese victorios în lupta de care din arenele romane. Totuși, am privit cu ochii măriti, cu zîmbetul tremurător pe buze, spre amicul meu, așteptînd să-și gust surpriza, cînd el va recunoaște tangoul. El, însă, tocmai își turna un sprîț și nu avea de loc să fi auzit o compoziție de-a sa. Nu-i vorba, nici mie, care sînt complet lipsit de ureche muzicală, nu mi se părea tocmai

tango, marșul pe care-l auzeam, și m-am lăsat contrariat pe speteaza scaunului.

După aceea, orchestra a început să cînte o romanță. La masa noastră s-a făcut liniște. Violonistul cînta, cu ochii fixați pe strune, se apleca înainte, în stînga, în dreapta, ziceam că acum cade de pe estradă. „Simte!” făcu unul de la masa noastră. Amicul meu, compozitorul, a început să plîngă. Am încercat să-l mîngîi. Văzîndu-l pe el plîngînd, imi dăduseră și mie lacrimile: „De ce plîngi? I-am spus. Doar nu e chiar atât de trist ceea ce cîntă.” El m-a privit și mi-a răspuns printre sughituri: „Cîntecul pe care-l cîntă nu e prea trist! Dar cum îl cîntă, e sîfșietor!” Și a izbucnit în hohote de plîns.

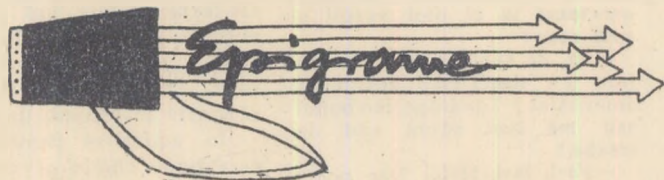
M-am dus apoi la șeful de orchestră: „De ce n-ai cîntat, maestre, tangoul pe care ți l-am cerut?” S-a uitat la mine aturît: „Cum nu l-am cîntat? Dar ăla dinainte ce-a fost? Dacă dumnealui își uită compozițiile, sîntem noi de vină?”

N-am mai scos un cuvînt și am plecat la masă. A apărut apoi cîntăreața. O fată drăguță, cu coc, cu cercei, cu brațari, cu colier, cu funde și cu microfon. „O fi și cu voce?” a întrebat cineva. Începu să cînte. Deodată amicul meu compozitorul sări ca ars: „E al meu!” Am ascultat toți atenți. „Nu recunosc!” făcu eu într-un tîrziu. După muzică... Compozitorul izbucni: „E al meu, vă asigur! L-am recunoscut! Nu după muzică! După text!”

Mi-a fost teamă că va începe să plîngă iar și am început să-i liniștesc. Deodată, la o masă alăturată, îl zăresc pe Andrei. Prietenul care îi declarase compozitorului că ultima lui bucată e vax. Ștătea singur la o masă și privea trist spre noi. I-am spus compozitorului: „Uite-l pe Andrei, săracu!” „Nu vreau să-l văd!” a tunat sărbătoritul. Pe loc însă m-a fulgerat un gînd. M-am ridicat și m-am dus la Andrei. Am discutat două minute apoi am venit cu el la masa noastră. „Dragă, m-am adresat eu compozitorului, uite, Andrei îți cere scuze! Mai ales că nu-i vinovat!” „Atunci, tună compozitorul, eu sînt vinovat! E just! Tangoul meu e vax! Chiar el a spus!” „Da! făcu eu. Dar Andrei n-a auzit tangoul tău la radio!” „Dar unde?” „L-a auzit pentru prima oară aici! În restaurantul acesta! Pricepi?”

Amicul meu, compozitorul, a căpătat din nou lacrimi în ochi. Cel doi s-au îmbrățișat. Eu am ridicat paharul. L-am chemat și pe șeful de orchestră, și i-am spus: „Bea, tovarășe! Meriți! Datorită artei dumitale, s-au împăcat astăzi doi vechi prieteni care deveniseră cușmani pe viață! Să trăiești!” Violonistul a băut fericit, apoi a întrebat: „Ce să vă mai cînt?” „Nimic! am răspuns eu. Lasă-i să rămînd prieteni!”

SĂDI RUDEANU

La o frizerie unde se găsesc
cîțiva frizeri cu năravuri vechi

- Dați perdaf? Dați spirt? Dați pudră?
I-am răspuns atunci pe șleau:
- Dau perdaf, dau spirt, dau pudră,
Doar atît: bacșiș nu dau.

I. Av.

Pe mormintul unui scriitor
obscur

Stai, trecătorule grăbit,
De pe mormintu-mi sterge praful
Că-n țăță tot nu m-ai citit,
Măcar citește-mi epitaful.

Pe mormintul lui Tase

Au spus doctorii-n consult:
„Tase mai trăiește mult!”

Florin Ionăchescu

Unei anumite mode și unor
tineri neserioși

Barba - cum se dovedește -
Nu-i o modă fără haz,
Fiindcă ea înlocuiește
Bună parte din obraz.

Lupul Singuratic

Desen de Gheneșcu

Să nu-și închipuie nimeni că un responsabil de magazin n-o pornește și el, cîteodată, după cumpărături. Iată, eu, duc în spîinare coșcoaga unitate de încălziminte, dar dacă e toamnă, e frig, și mai am și un costum maro la care s-ar potrivește de minune o cămașă... hm... tot bej... în dungii... poate chiar de poplin (numai culoarea să fie), nu trebuie să iau două tramvale, s-o întind, hăt, pînă-n Lipsani, să caut o „galanterie pentru bărbați” și să-mi pierd două, trei ore... ca tot omul? Să vedeți acum, numai, ce mi se-ntîmplă.

La prima oră a după-amiezii, magazinul de galanterie e aproape gol. La raionul de cămăși, două tovarășe vînzătoare își fac confidențe într-o șoaptă domoală. Casterița moșăte la pupitrul ei. Fata de la ambalaj croșetează un ciorăpel de copil. Zîmbesc cu duloșie: așa e și la mine, în magazin, la ora asta. Să-ți tot servești clienții cu conștiinciozitate.

- Tovarășă - încep eu - doresc...

Dar vînzătoarea cea blondă își intrerupe brusc șoapta și-mi tale avîntul:

- N-avem! - apoi confidențele își urmează cursul.

- Ce n-aveți? - mă mir eu, pentru că nici n-am apucat să-mi exprim dorința.

Vînzătoarea cea blondă mă privește plictisită:

- Dacă vă spun că n-avem... n-avem! - și dă să se întoarcă spre cea brunetă.

Ei, drăcle - gîndesc - parc-ar fi în unitatea mea de încălziminte, la orele de mare aglomerație.

- Uitați, tovarășă - încerc eu s-o iau cu blîșorul - știți, n-am venit să cumpăr un crocodil pentru acvariumul de pe masa din sufragerie. Tot ce vreau... e o cămașă!

- Nu avem!

- Cum nu aveți, că eu văd cu sutele, în rafturi!

- Ai fi văzînd dumneata, dar eu văd mai bine!

Sînt uluit. Doar n-am haluci-

nații, asemenea insectelor din pustiu. Dau să întind mîna, să mă conving.

- Nu-ți vreau să punei mîna pe cămășile din raft!

- Păi... abia spuneai că n-aveți cămăși!

- Eu? - și blondă se întoarce spre cea brună, cu indignare. Ai văzut cum te înnebunesc clienții ăștia, dragă? Uite așa te (în din muncă, toată ziua!

Cît sînt eu de calm, deodată simt că mă apucă un tremur.

- Tovarășă dragă - relau - doresc o cămașă și nimic mai mult. Una din acelea din raft. Nu cer să scoateți din vitrină, că știu că alea s... decor!

- 36, 37, 38, 39, 40, 42...

- Ați sărit peste 41...

- Păi da, că 41 nu avem!

- Și ce-î dacă nu aveți 41?

- Păi... asta e numărul dumneavoastră!

- De unde știți?

- Se vede!

- Ba nu se vede, tovarășă!

Numărul meu e 40!

- Nu se poate!

- Pe cuvînt!

- Lasă-mă, tovarășe, că gulerul dumițale e 41...

- Dar jur că e 40!

Furioasă, blondă smulge un centimetru din cui, mi-l înnoadă în jurul gîtului de-mi vine să scot limba de un cot

- Uite, ce e, tovarășe - intervine acum bruneta, cu energie - de un sfert de ceas vă explic că tovarășa că are cămăși, dar că nu are numărul dumneavoastră, iar dumneavoastră insistați, de parcă aici ar fi loto central ca să scoată numărul din punguțică. Nu avem - și basta!

Respir adînc. Așadar... loto e vinovat! Totuși...

- Tovarășă, ce numere de cămașă aveți?

și strigă, bîgîndu-mi curelușă gradată sub nas:

- 39 și jumătate! Vezi că nu-ți cunoști măsura? 39 și jumătate nu avem!

- Dați-mi 40!

- Na 40!

- Bej!

- Asta e singurul 40!

- Tovarășă, stai puțin, uite, am un pantalon maro și nu se asortează la el nici vernil și nici roșu!

- Ei, ce spui dragă, cum mă ține cu descrierea gusturilor dumnealui? Tovarășe, fac bonul sau mă lași să-mi văd de treabă?

- Fă-î, fă-î, fă-î... Dar poate că totuși bejul acela e 40...

- E 41!

- Păi... spuneai că 41 nu aveți în magazin!

- Auzi, dragă, că eu i-am spus că n-am 41! N-am 41 vernil! Bej am toate numerele, afară de 40!

Îmi șterg fruntea de transpirație.

- Fie și 41! Numai bej să fie! Mai intră el la spălat!

Blonda mă fulgeră cu priviri.

- Tovarășe, pe dumneata nu te mai servesc! - și aruncă marfa în raft.

Simt că-mi vine leșin.

- Vă rog... unde e responsabilul acestui magazin?

- Dumneata ai pornit după cămașă sau după responsabil?

Dar în aceeași clipă, din fundul magazinului, o voce:

- Tovarășă Lia!... Tovarășă Mia!...

Vocea responsabilului. O recunosc după tonul autoritar. Cînd dau ochi cu el, am impresia că îl cunosc de undeva. Dar nu-mi arde de reînnoțat cunoștințe acum.

- Tovarășe responsabil... o cămașă bej... numărul 40... de aproape un ceas...

- Da, da - îmi spune el, și mă privește cu luare amînte - se poate ca tocmai pe dumneavoastră să nu vă servesc? Numai două minute, că primim niște marfă! Lia... Mia... hai, repede!

Magazinul se golește. Se golește de vînzători. Toată lumea aduce marfa în prăvălie. Încep să se adune mîșterii. „Încă două minute, încă două minute” - ne asigură din sfert în sfert de ceas responsabilul. (Vedeți, asemenea lucruri nu se petrec în unitatea mea. Eu dacă intrerup vînzarea pentru două minute, mai mult de o jumătate de ceas nu-î las pe clienți să aștepte). În sfîrșit, după cel de-al treizecelea lot de două minute, tovarășele Lia și Mia reapar pe fondul rafturilor de cămăși, iar responsabilul se îndreaptă glonț spre mine.

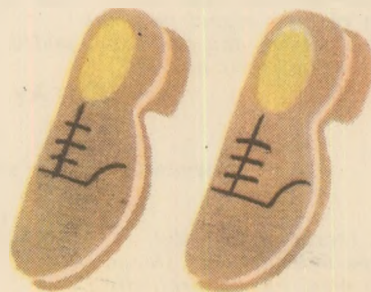
- Un poplin bej, numărul 40, ați spus, nu? Asta vă place? Sau asta? Știți, sîntem vecinii de cartier! Casa mea e aici... magazinul pe care-l conduceți dumneavoastră, la colț... Vreau să plecați din magazinul meu, la fel de mulțumit cum am plecat eu, odată, din magazinul dumneavoastră... Așa, bonul, vă rog... Rîdicați pachetul de la ambalaj... La revedere, la revedere...

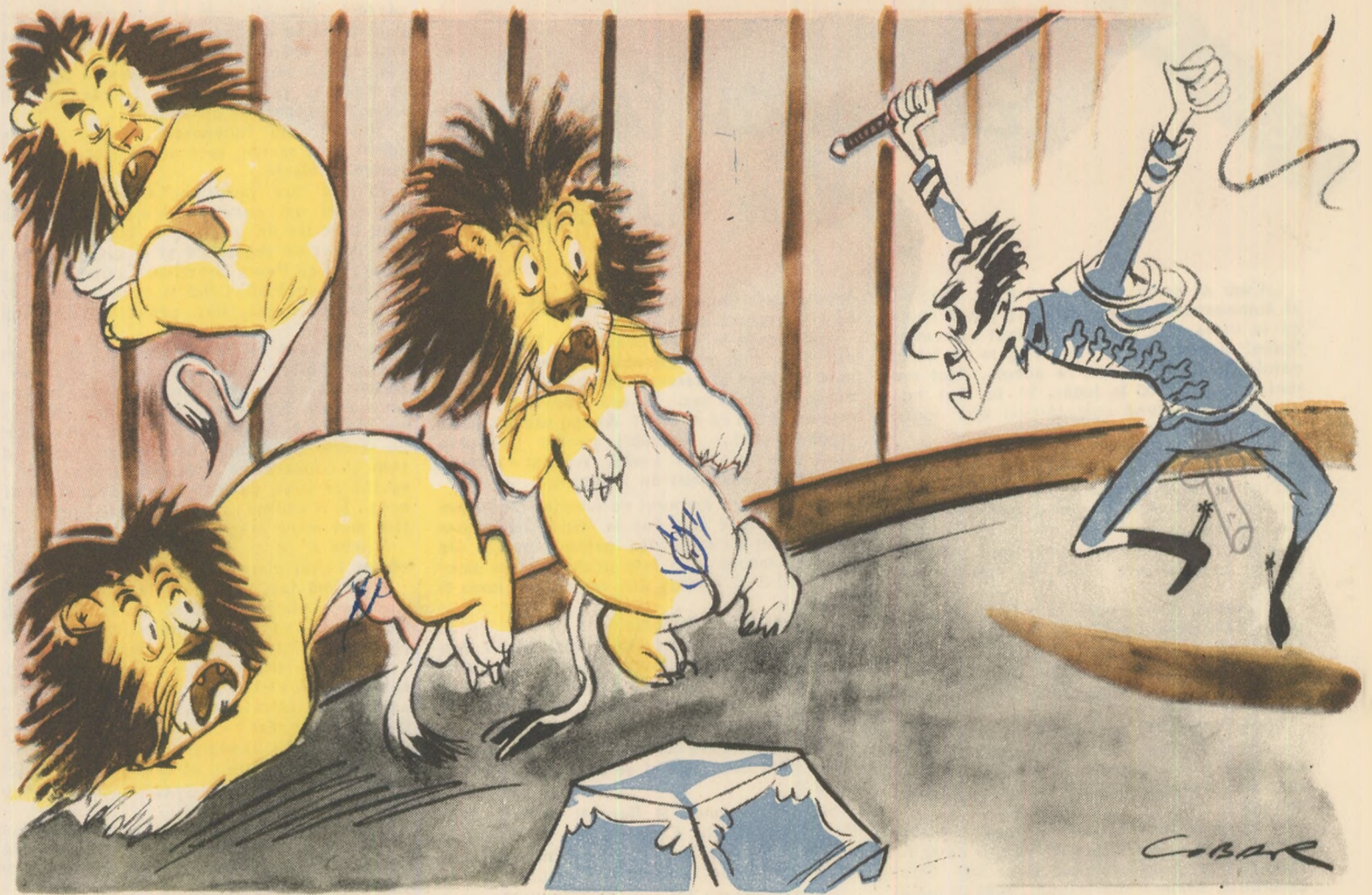
Oftez fericit, iau bonul, plătesc, fug la ambalaj, îmi iau pachetul și... hai acasă. Știam eu că-l cunosc pe responsabil de undeva! Vezi ce-nseamnă să te bucuri de renumele unei bune deserviri? Ehehe, ca-n magazinul meu...

- Trei ceasuri pentru o cămașă? - mă ia în primire nevastă-mea cînd ajung la domiciliu.

- Dar ce cămașă! - exclam și desfăc pachetul, fericit.

Nevastă-mea face niște ochi cît farfurie. Mie îmi îngheață singele în vine. Din hîrtie apare... un splendid chilot de baie. Cămașa mult rîvnită - nicăieri! În schimb, un bilețel: „În amintirea pantofilor pe care i-am cumpărat odată în magazinul dumneavoastră și care erau amîndoi pe piciorul stîng! Trăiască buna deservire!”

LEII : — Doamne, ce sălbatic !!!...

(Cuplet)

Mişule, tu ești om bun,
Stai să auzi ce vreau să-ți spun...

- Două halbe, ospătar!

Mişule, tu n-ai habar
Ce-i astronomia, hîc!
Stai puțin c-o să-ți explic.
Este noapte? Este. Da?
Te-ai uitat pe cer cumpă,
Cînd ai o... o insomnie?
Asta e astronomie.
Astronomi sînt Galileu,
Newton, Copernic și eu.

De ce rîzi ca un măgar?
- Două halbe, ospătar!

Galileu și cu Newton
Au mers însă pe șablon,
Eu am altă tactică:
Aplicația practică!
Eu, Ilte, zis Cînzeacă
(Zici că-s beat? Las' c-o să-mi treacă)
Eu, Ilte, zis... Da' lasă,
Cînd măntorc în drum spre casă
Mă se pare-așa deodată
Că se mișcă strada toată,
Asta ce-i, nu dovedește
Că pămîntul se-nvîrtește?

Ce faci, Mişule, nu bei?
- Încă două, dacă vrei!

Mişule, să nu te miri
Eu fac și descoperiri.
- Ce-i cu berea, ospătar?

Iese cite-un felinar
Nu știu cum, în nasul meu
Să-l feresc? Nu pot, e greu.
Este un proverb ce spune:
Felinarul cînd se pune
Se așează exclusiv
Pentru ciine și bețlo.
Cînd mă-avînt să fac un pas
M-întră felinaru-n nas.
E cîstit, nu mă opui,
Asta-i meseria lui,
Mie, hîc! nu-mi pare rău
Căci cu ajutorul său
Eu zăresc plutind prin spațiu
Diferite constelații,
Ce au mii și zeci de mii
De steluțe prăzultii.
Eh? Nu-s descoperitor?

- Două halbe și-un lîchior!

Apoi, orișicare îns
Este, hîc!... e ferm conștins
Că pămîntu'n înfînit
Are doar un satelit
Care se numește lună...
Asta este o minciună:
Cînd mă duc acasă eu
Și mă uit în sus mereu,
Două luni pe cer apar
Două...

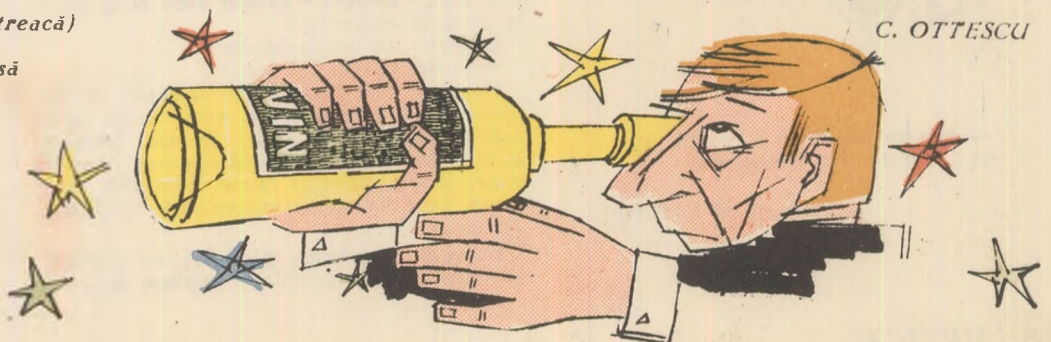
halbe, ospătar!

Zița, soață-mea, îmi spune:
- Aoleu, prin ce minune
Ai ajuns acasă tar?

- Ce vorbirăm, ospătar?
Ce să-i zic? Să-i mai răspund
Că pămîntul e rotund?
Și că deci, ajung la ea
Orice cale-ași apuca,
Orice rută aș alege?
Ce să-i spun, tot nu-nțelege.
Ea, săraca, cum să știe
Că eu fac astronomie?!
Dar e-un fapt verificat,
Pe oriunde-am apucat
Pîn' la urmă, nu știu cum,
Și pe orișicare drum,
Fie scurt sau fie lung,
Tot la cîrciumă ajung,
Sau acasă... da' mai rar.

- Două halbe, ospătar!

C. OTTESCU

De asta îmi pare rău

...Cum să nu-mi pară rău? Păi, uități-vă și dumneavoastră ce griu! Aș putea spune că în viața mea n-am mai văzut așa ceva... Spicul acesta bogat, greu, gata să fringă patul. Și bobul măscat, ca aurul... Aici lese mai bine de 1500 la jugăr. Să te mai miri că pun atîta rîvnă colectivității să-l adune, de cum a dat în prîg!

Nu, nu de el îmi pare rău... De ce mi-ar părea rău? Au muncit oamenii cu sîrg și ast'toamnă la arat și însămînțat, și ast'primăvară la plîvit și-acum culeg roada... Parcă dacă și eu...

Și-adică, la drept vorbind, cine-i vinovat? Marla, nevastă-mea - nu! Ea, biata, mi-a spus:

- Davide, de ce vrei tu să fii mai cu moț? Toți de-o seamă cu noi au intrat... Și frați-meu Gavrilă, și cumnatu Călin, Florin - frate-tu, și toți! Te ței după Brenda? Ce, noi am avut moară, mașină de treier și cite a avut el?

N-am ascultat pe nevastă-mea. Puteam s-o ascult? Mi-ar fi căzut căciula... M-am dat după Pavel Brenda. Al naibii, chitabu-rul! S-a priceput strașnic să mă îmbrobo-dească:

- Nu fi prost, Davide!... Dacă ai oleacă de mînt în capul tău, n-ai nevoie să-ți fărîmi oasele la colectivă... Uite eu! Slavă domnului, n-am a mă plînge... Mai cu lemne luate din pădure și vîndute pe-ascuns, mai puțin comerț... Din cite nu se pot

scoate bani dacă te pricepi și-ți frămînti oleacă creierii...

Am intrat la bună ucenicie... Mi-am vîndut întii boii mei florenți, pe care-i crescusem de mici și tare-mi plăcea să mă mîndresc cu ei în sat. Și era adevărat: cine mai avea boi ca ai mei? Aveau niște coarne țepoșe, mari!... Amîndoi purtau pe spate două Pete roșcate. Înălți, trupeși - duceau ca nimica două mii de kilograme.

Și ce ceartă am avut cu femeia, cînd i-am scos din curte să-i duc la țîrg! O lună n-a mai vorbit cu mine din pricina asta... De cite ori trecea prin fața grajdului i se umezeau ochii și clătina din cap, parcă m-ar fi muștrat:

- Ce-ai făcut, bărbate?

Credeți că mie îmi venea mai bine? Am cumpărat niște juncănași, să-mi mai ostotesc inima... Se arată ei vrednic, dar trebuie să mă crească pîn-or fi buni cum trebuie de treabă...

Ce-am să-i spun lui Traian - fecioru-meu - că nu mai are mult și se întoarce din armată?

Și el ținea mult la florenții noștri. Cum îi mai îngrijea!... Cînd am dat să-i scot pe poartă, să-i duc la țîrg, parcă înțelegeau și ei, că mereu se întorceau înapoi...

Ei, cap prost! De asta îmi pare rău, cum vă spuneam...

Parcă mi-e rușine să mă scot capul în lume... Păi, ce-am pățit eu, e curat povestea lui Dănilă Prepeleac - așa de-am citit-o în cartea de școală a lui Traian... Am vîndut boii să înjgheb ceva capital. Așa mă învățase Brenda... „Ai nevoie de puțin cheag la început!...”

De ce m-oi fi imprîietenit eu așa cu Pavel Brenda? Adică, dacă stau să socotesc bine, el s-a imprîietenit cu mine... Că înainte, cînd era el în toate apele lui, nici nu catadicsea să-mi răspundă la „bună ziua” și de încăpeam cu vreo nevoie pe mîinile lui, îmi lua șapte piei... Dar, vezi, eu uitasem toate astea și, - de unde pînă unde - credeam că Pavel Brenda mi-i mai aproape decît Marla, nevastă-mea, decît Gavrilă, fratele ei, care s-a ținut vreo săptămînă de capul meu să intru în colectivă, atunci cînd s-a înființat în satul nostru...

Brenda mi-a atras luarea amînte că la cooperativă lipsește sticlăria: geamuri, borcane, damigene... Am alergat, m-am zbatut și iaca, am agonsit din plin și borcane și damigene. Nevastă-mea s-a crucit, cînd a văzut că nu mai are loc în casă de a la sticlărie... De bună seamă, își dădea cu ideea că m-am scriștit la mînte. Dar eu mă țineam tare mintos:

- Lasă, femeie, că știu ce fac!

Sătulă de-atîta ceartă, mă lăsă în apele mele.

Îmi și făcusem socoteala cit am să cîștig. Era o sumă frumoșică, pe care - ce-i drept - n-o prea văzusem în casa mea... De bucurie am băut cu Brenda un aldămaș bun!

Cînd te aștepti să cîștigi atîți bani dintr-o dată - plească - îți mai arde să te duci la cîmp să muncești?

Degeaba mă imbia Marla:

- Du-te, Davide, și ară!

Oamenii terminaseră de semănat și eu nici nu mă apucasem de arat. Eram tare ocupat să alerg la Turda, Oradea, Medias și alte orașe din țară după borcane, damigene... Poate mi-ar fi rămas pămîntul pîrloagă, dacă nu mă stringeau puțin în chingă cei de la sfat...

Oamenii cepăluiau, plîveau; eu ședeam cu Brenda la cîrcumă și puneam la cale

afaceri... Nu știu cum se născuse așa deo dată în mine patîma asta, că neam de neamul meu n-au fost negustori... Munca la cîmp o lăsasem cu totul în seama nevastei. A făcut și ea ce-a putut, c-avea destulă treabă și-acasă de gospodăria...

Tocmai cînd începusem să mă gîndesc să-mi vînd marfa, iacă sosește și la cooperativă sticlăria...

Înainte era gestionar Lazăr Tamasan... Fusese el om cumsecade altădată, dar se cam bolerise de cînd era la cooperativă. Am băgat de seamă că și el era prieten la cataramă cu Pavel Brenda. Cooperativa era mai mult închisă. Cînd îl căuta, Lazăr era dus după marfă, dar prăvălia - totdeauna goală!

Într-o bună zi, se vede că cei de la partîd au oblicit cum stă treaba și Lazăr a trebuit să plece de la cooperativă... În locul lui a venit Elisabeta Nusfelean... Nici să nu crezi - o femeie! Ce spun eu: spiri, nu femeie!... Acum, de-abia se crapă de ziuă și cooperativa e deschisă. Și gîsești în ea tot ce vrei, ca într-un magazin mare din oraș. E o ordine și o curățenie acolo, de țîre mai mare dragul...

Vorba e, că eu am rămas cu marfa... Ce să fac? Am alergat la Brenda:

- Ce mă fac, nene Pavele?

- Nu-i nimic, a căutat el să mă liniștească... Las'că se termină sticlăria la cooperativă și îți vine și țîle rîndul...

Adevărat, sticlăria s-a terminat, dar Elisabeta a adus alta. Și tot așa... Degeaba am așteptat eu să-mi mai vînd rîndul. Ba - corlac peste pupază! - statul a venit cu „reducerea”. ...„Ei, nevastă - gîndeam cu necaz - n-o să am încotro: o să-ți dau țîle borcanele să le folosești. Putem pregăti conserve pe toată viața...”

Și Marla parcă-mi amăra inima într-adins:

- Cînd ai să duci odată borcanele astea de-alcă, că nu mai am loc să mă învîrt prin casă?

Om bun Brenda (n-ar mai apuca ziua de mîine!); ca să mă ajute - pesemne - să-mi mă scot din pagubă, m-a luat cu el la pădure să tăiem ceva lemne și să le ducem - în taină - la țîrg... Și ce credeți? A dat pădurarul peste noi!... A dat peste noi tocmai cînd încărcasem carele și ne pregăteam să plecăm... Brenda s-a dat pe lingă el cu vorba bună, cu promisiuni... La asta e mare meșter, mîncîșul c-ați priceput... Dar nu și-a găsit omul! Și-apoi să te țîi: am descărcat frumos lemnele și le-am lăsat acolo, așa, gata tăiate. Dacă ar fi fost numai atîi! Dar ne-am trezit și pe la cele judecătîi, unde ne-am ales și cu rușine și cu o amendă bună...

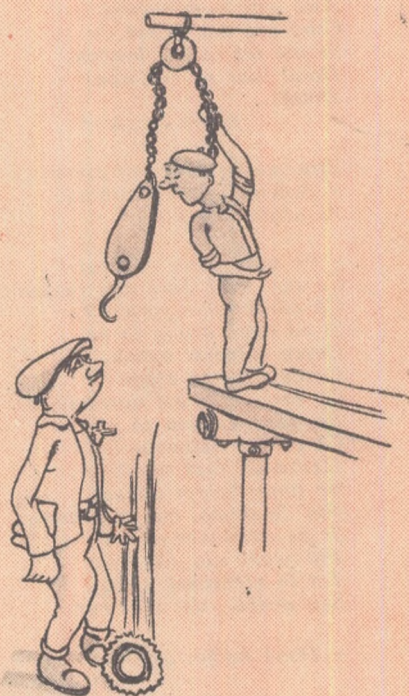
Și, uite așa, am vîndut doi boi ca două flori!... Parcă-i văd cu coarnele lor mari, țepoșe, cu petele acelea roșcate pe spate... Da, am vîndut doi boi și m-am ales cu niște borcane cu care nu mai știu ce să fac, curat ca Dănilă Prepeleac!... Îmi vine să iau un ciomag și să umplu toată ograda cu cioburi. Un ciomag laș da bucurios și lui Pavel Brenda...

Cum să nu-mi pară rău? Parcă dumneavoastră, dacă ați fi în locul meu și ați vedea griul acesta plin de burufeni, pipernicit, care pare și mai pipernicit lingă holda a ceea bogată a colectivului, nu v-ar părea rău?

V-am spus toate astea ca să vedeți că eu nu mai am nevoie să știu lămurit. Is lămurit destul... Dar în colectivă nu intru... Nu intru pînă la primăvară. Atunci juncănașii mei vor fi în putere și cînd voi face cerere, nimeni n-o să poată spune că mai întii mi-am vîndut florenții și că numai pe urmă am cerut să intru în colectivă...

EUGEN SULCINA

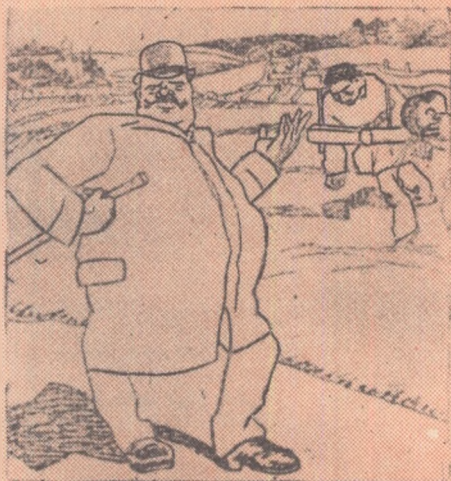
CALIFICARE

— Așa se lucrează? Îți arăt eu!
— Chiar te rog, meștere!

Desen de Domijan

NAȚIONALISTUL ROMÂN : — Eu îmi muncesc moșiile numai cu țărani români...

PATRIOTUL...
„Cronica”, 1915

DIN
DESENELE
POLITICE
ALE LUI

Sirato

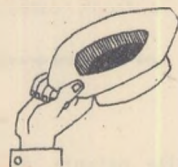
CU
PRILEJUL
EXPOZIȚIEI
RETROSPECTIVE

TRĂIASCĂ RĂZBOIUL...
„Cronica”, 1915

Gazetarul politic : inspirația opiniei publice, pirghia neamului...

SALUTĂRI DIN TIRNĂVENI

de C. CRISTOBALD

Primiți salutări de la noi, din Tirnăveni! Pe aici, toate lucrurile merg bine. Adică... lucrurile, neavînd totdeauna picioare, merg mai puțin.

Mai mult merg... oamenii.

Mergînd pe strada Dimitrov

Cu excepția tovarășilor de la sfatul popular orașenesc care, cînd merg pe strada Gh. Dimitrov, merg... încet, ca să nu dea în gropi, în gropile pe care de un an de zile le tot astupă și nu le mai termină, ceilalți cetățeni de pe celelalte străzi merg repede.

De la „Gostranscoop” la U. R. C. C.

Cel mai repede merg șoferii de pe autocamioanele pe care U. R. C. C. Tirnăveni le-a primit de la „Gostranscoop” nr. 9 Sta-

lin, ca să transporte mai ușor mărfurile la cooperative.

Unul din acești șoferi, Anghel Petru, merge atât de repede... cînd conduce în stare de ebrietate (în trecere prin satul Blăjel din raionul Medias) încît chiar dacă i se oprește mașina, potență în poarta vreunul sătean, el, șoferul, continuă încă să meargă prin văzduh, și poate că nici nu s-ar opri vreodată, dacă nu i-ar ieși și lui în cale, după cîtiva metri, ca obstacol neprevăzut, vreun coteț, în care să se poticnească la rîndul ei.

Colegul său Motaru Cortolan, șofer mai bun și care nu conduce beat, nu poate totuși să-l ajungă, fiindcă lui abia îi... ajunge benzina pentru... curse particulare.

Un șofer care, deși conduce un autocamion „Gostranscoop” nu face totuși curse clandestine, adică are o conștiință curată, e Bordi Mihael. El, numai mașina o ține... murdară. O fi crezînd poate că doar mașina trebuie să-l întrețină pe el, nu și el să întrețină mașina.

Prin urmare, proverbul automobilistic zice că „scopul scuză mijloacele”, iar cu așa șoferi trimiși la U. R. C. C. Tirnăveni, „Gostranscoop”-ul scuză mijloacele sale de transport... insuficiente.

Între sat și oraș

Cooperația și automobilistica, în acțiunile lor de înlesnire a schimbului de produse între sat și oraș, sînt serios ajutate în orașul și în raionul Tirnăveni de către intelectualitatea, ca să zicem așa, agricolă.

Un rar reprezentant al acestora pare să fie tovarășul inginer Trifu Vasile de la

punctul agricol din comuna Gănești. Dînsul se dovedește un produs foarte valoros — reușind personal să fie în permanență... între sat și oraș. Cînd îl cauți la punctul agricol din comună, afli că nu e, dar... în schimb e la oraș.

Și cum stă mai mult în oraș decît în comună, „schimbul”, în ce-l privește, e asigurat.

Și alți... pletoni

Alți cetățeni din raionul Tirnăveni, care merg mult, sînt tovarășii președinți ai sfaturilor populare comunale din Lăscud și Tătrîrlău.

În comuna Lăscud, tovarășul președinte Crăciun Pompei merge zilnic la M. A. T., iar în comuna Tătrîrlău, tovarășul președinte Moga Octavian merge des la via domnului chîtabur Urian Vasile.

Uneori cînd pleacă la M. A. T., tovarășul președinte Crăciun lasă încăperile sfatului vraște, și dacă intră întîmplător prin ele tehnicianul agronom Costea Ion, poate găsi pe vreo masă... ștampila sfatului și s-o ia, ca s-o restituie abia după trei zile președintelui, care, atunci, tot el... se supără.

Pînă la urmă, președinții de sfaturi comunale care merg... mult, în felurile arătate, și uneori merg puțin cam... departe cu ușurință, afli că, în definitiv, așa... nu mai merge!

Tovarășii președinți din Lăscud și din Tătrîrlău au și aflat.

Salutări, prin urmare, și din partea dumealor!

SE INGRASĂ PORCUL

Desen de Nell Cobar

Care

Micul dictator de la Saigon, Ngo Dinh Diem și marele cancelar de la Bonn, Konrad Adenauer, se află în plină întrecere. Obiectiv desfășurarea pînă la unul a comunistilor și derea de pe pămînt, cu mașina nr. 0, a comunismului.

Începutul l-a făcut Diem, decretînd, dintr-o dată, arestarea fruntașilor și interzicerea Partidului Comunist din Vietnamul de Sud.

La rîndul lui, încurajat de lovitura ilustrului bărbat de stat extrem-oriental, sta gata-gata și să decreteze, dintr-un stilou, interzicerea Partidului Comunist din Germania de Vest și arestarea fruntașilor lui. Aducîndu-și însă aminte că occidentalismul impune anumite obligații, a decretat ca rușinoasa sentință să fie comisă, cu toate formele... legale, de către Tribunalul constituțional federal din Karlsruhe. Curtea s-a executat...

Și astfel, în locul vorbei „Mai sînt judecători la Berlin”, care odinioară se bucura de universală circulație, - de o egal de universală circulație se bucură astăzi vorba „Nu sînt judecători la... Karlsruhe”.

Și nu mai sînt, pentru că mai toți judecătorii aflați în circulație la Tribunalul constituțional federal din Karlsruhe - ca de altfel toate Curțile și tribunalele din Republica Federală Germană - sînt foști naziști condamnați pentru crime de război. Așa se face că nici crimiile autentice de mai ieri condamnă astăzi, pe capete, comuniștii, progresiștii și alții naziști, pentru crima, denumită „intenția de pregătire a actului de trădare”, crimă inexistentă nici în alt cod penal din lume, nici măcar în codurile ilustrilor juriști McCarthy și Li S. Man. Totuși, pentru această intenție de a pregătire „în gînd” un inexistent act de așa-zisă trădare, așa-zisii judecători, care nu mai poartă drept, ostentativ, pe mîneca robei cruc

IN LUMINA FAPTELOR

Au poezii o veche și constantă pastelă pentru luna „galbenă ca pandișpanul” - cum îi spunea George Ranetti. Cînd însă inspirația refuză cu încăpăținare să răspundă la apel, ei caută pe... în soare...

Țap ispășitor, bietul astru care ne încălzește și luminează, pe gratis, este scos și de alții vinovat de toate păcatele: el e vinovat de tulburările atmosferice, de greșelile prevederilor ale buletinelor meteorologice, el vinovat de paraziții aparatelor de radio, de lenea birocratilor, de trădarea femeilor, într-un cuvînt, - de cîte-n lună și-n soare.

Colac peste pupăză, iată că trei savanți italieni (în musai să scoată basma curată pe toți gangsterii de pe pămînt, sub cuvînt că soarele - prin niște „furturi magnetice”, de sub influența cărora oamenii nu se pot, cică, sustrage, este, ca să zicem așa, autorul moral al tuturor fărâdeleșilor.

Afirmată de eruditul profesor Sabotini, senzaționala descoperire e confirmată solemn de nu mai puțin eruditul profesor Raffaele Bendandi. Iar un eminent confrate al celor doi dîntii,

Gislero Flesch, îi mai aruncă în spinare bietului soare... accidente de muncă.

Ați înțeles?

Soarele, și nu patronii, este vinovat de pleirea a peste 300 muncitori arși de vii în recenta catastrofă din minele de cărbuni de la Marcinelle. Soarele, și nu acționarii Companiei Universale a Canalului de Suez, caută cu luminarea un pretext de război împotriva Egiptului.

Și tot el trebuie tras la răspundere pentru vărsările de sînge din Algeria, pentru jafurile tuturor colonialiștilor, pentru monstruoasa interdicere a Partidului Comunist din R. F. G. etc., etc.

Ca să vedeți. Savanții cu pricina au descoperit noi pete în soare.

Dar sînt într-adevăr pete în soare, sau pe conștiința ilustrilor descoperitori? Sperăm că pînă la sfîrșit se va face lumină.

La bătaia cu bicul, pe care mareșalul - comandant suprem al armatelor engleze din Cipru, sir John Harding, a poruncit să fie aplicată patrioților prinși cu manifeste revoluționare asupra lor, Organizația partizanilor ciprioți - EOKA - a răspuns cu... bătaia de joc.

De fapt, pancarta cu inscripția „MAREȘALE, mă predau!” este răspunsul plin de dispreț și de ocară al patrioților la invitația de a se preda, pe care mareșalul a fost destul de „naiv” să creadă că el o vor primi la sîrșeală și cu entuziasm.

De pățania mareșalului au ris toți ciprioții, în gura mare, iar în sinea lor au ris fără îndotăla chiar și soldații englezi. Iar dacă în

Cipru ar fi valabilă vorba franceză că ridicolul ucide, bietul mareșal n-ar mai fi astăzi decît un cadavru.

care?

Trăgată, ci o ascund sub căptușeală, aplică lepele mergând de la doi pînă la patru ani temniță grea.

Cum a ripostat la această „lovitură” a conștientului occidental, extrem-orientalul Ngo... ?...

A decretat pe loc, dintr-un condei, că um... gîndului intenției de pregătire etc., etc., pedepsește... cu moartea.

El va ajunge din urmă - sau poate și întrece - „șampionul civilizației occidentale”, cum l-a numit, în octombrie 1954, pe cancelarul german, cancelarul american John Foster Dulles?

M. EDEL

Poziția imperialismului în Cipru devine tot mai dificilă

Desen de G. Chiriac

NU E BABA RADA!

În cadrul unei „cronici financiare” din ziarul „Tribune de Genève” se puteau citi recent următoarele rânduri:

„Situția e clară. Noi trebuie să dovedim tuturor celor care încă duc o existență grea, fie că se află în Elveția, Franța sau oriunde în altă parte, că progresul nu e legat neapărat de revoluție. Dacă n-o vom face din spirit de justiție sau din caritate creștinească, s-o facem cel puțin din prudență și instinct de conservare”.

Iată un punct de vedere limpede, deși nu întru totul nou. Nouă e numai sinceritatea fermecătoare a mărturisirii.

„Cronicarul financiar”, care pare a fi mai mult financiar decît cronicar, lansează însă un strigăt în pustiu, strigăt care a mai răsunat adesea cu aceleași efecte. Cea mai zgomotoasă și mai amuzantă ediție a fost aceea a „capitalismului popular”.

Ce să dovedești? Și cum?

În această privință, pentru „cel ce duc o existență grea” - cum se exprimă drăgălaș „cronicarul” - nu mai există de mult dovezi acceptabile în afară de fapte, de realități, care să facă dintr-o existență grea, o existență mai puțin grea.

În afară de aceste dovezi concrete, orice „teorii”, orice „soluții” rămîn pure baloane de săpun. Chiar dacă auspicii și firme venerabile ca: „spiritul de justiție” sau „caritatea creștinească” sînt azvîrlite la gunoi, chiar dacă, în sfîrșit, în locul vorbelor mari și goale, se invocă, cu toată brutalitatea și cinismul, principiul sfînt al instinctului de conservare! ...

Ce e de dovedit?

Că șomerul din Bron, lustragiul de pe Broadway sau cerșetorul de sub podurile Senei vor ajunge, cu răbdare, într-o zi, la nivelul lui Ford sau Rockefeller? Că, în fond, capitalismul nu mai e capitalism, ci un fel de loterie populară cu toate numerele cîștigătoare, că baba Rada nu e baba Rada, ci e Rada baba? ...

„Situția e clară”, într-adevăr, precum afirmă „cronicarul financiar”. S-ar putea spune chiar că e prea clară. De aceea nu se poate dovedi, nici chiar în numele instinctului de conservare, că dracul nu e negru și că, de azi înainte, capitalismul nu mai e capitalism...

Și asta, în primul rînd, tocmai din pricina instinctului de conservare...

Al „celor care duc o existență grea” - cum zice dulce „cronicarul financiar”...

GEO DUMITRESCU

Emisari din S. U. A. în căutare să determine pe patrioții algerieni să ceară mediația americană în conflictul cu Franța.

(Ziarele)

TENTATIVĂ DE... „MEDIATIE”!

Desen de V. Timoc

FIGURI

de N. A. CRISTACHE

ALESE

Şeful cu locomotiva

Prin incinta uzinei „23 August” din Bucu-
reşti au circulat citva timp o locomotivă şi
un şef.

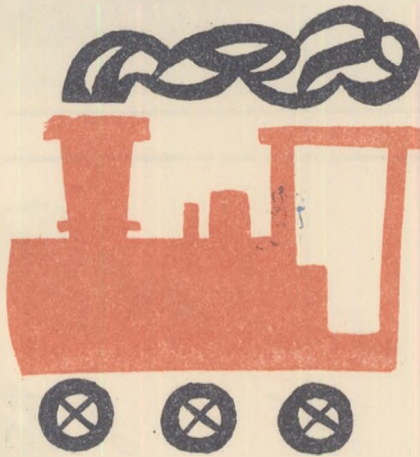
Locomotiva era închiriată de la CFR pe
termen fix, pentru trebuinţele uzinei, iar
tovarăşul Dumitraşcu Dumitru era şeful
serviciului transporturi al uzinei.

Şeful şi locomotiva au fost în nişte rela-
ţii perfecte: nu s-au deranjat, reciproc,
niciodată cu nimic. Şeful, la luarea în primire
a locomotivului de la CFR, n-a ţinut să comi-
tă nedelicatetea de a încheia un act privitor
la starea ei tehnică, iar după aducerea ei în
uzină n-a săvârşit nici indiscreţia de a o
cerceta mai în amănunte.

La rindul ei, locomotiva a fost foarte res-
pectuoasă cu şeful: nu l-a călcat niciodată.
Nici n'ar fi avut când, fiindcă multă vreme
n'a funcţionat, intrând repede în reparaţie
generală în chiar atelierele uzinei.

Gentil în continuare, ca să nu jignească

locomotiva, şeful Dumitraşcu n'a înştiinţat
organele CFR despre starea locomotivului şi
intrarea ei în reparaţie generală.

Dar, mai puţin gentilă, contabilitatea uzinei
a calculat aşa: întâi, cheltuielile cu repara-
rea, apoi banii pierduţi prin neutilizarea lo-

comotivului pe timpul când, în reparaţie fiind,
a trebuit totuşi să se plătească chiria căilor
ferate şi, în plus, o pagubă-surpriză: nefiind
predată locomotiva la expirarea contractului,
căile ferate cer uzinei chiria şi pentru dife-
renţa de timp. În total, sute de mii de lei.

De aceste pagube fiind găsit vinovat şeful
Dumitraşcu, forul tutelar al uzinei (direcţia
generală respectivă din Ministerul Industriei
Metalurgice) a decis îndepărtarea domniei
sale din serviciu.

Astfel, cu aplicarea sancţiunii şi repararea
locomotivului - forul ceferist a recştigat lo-
comotiva, iar şeful Dumitraşcu a... pierdut
trenul.

Forul şi cartoforul

La jocul de cărţi - joc de noroc - numit
poker, este, printre altele „formaţi”, şi una
zisă „brelan”, alcătuită din trei cărţi de a-
celaşi fel (aşi, popi, etc) cu care se câştigă...
dacă n'are altcineva „carte” mai mare.

La o partidă jucată în comuna Vorumloc,
(raionul Mediaş, regiunea Stalin) brelanul a
fost alcătuit din trei... aşi: învăţătorii
locali Săbău şi Ciţu, şi inginerul Cerbu Petre,
responsabilul secţiei din satul Motişu a gos-
podăriei agricole de stat din comuna Axente
Sever.

Partida a durat... trei zile, înveselită
cu vinul gospodăriei, vindut de responsabilul
Cerbu, fără aprobarea forului superior.

Responsabilul Cerbu mai păgubise secţia
gospodăriei cu o însemnată cantitate de
fin, frosită din nepăsare, plus cu scoaterea
din producţie, pe câteva zile, în interesul
său, a doi salariaţi şi a camionului secţiei.

Fiind, pentru aceste abateri, sancţionat
cu retrogradarea, asul Cerbu a încetat a mai
fi as, deci brelanul nemaifiind brelan, com-
binaţia respectivului a ieşit pînă la urmă
...caclalma.

Directorul morii

La moara „N. Bălcescu” din Alba Iulia e
director tovarăşul Ferenczy Toma.

Prima calitate a tovarăşului director Toma:
nu e un om... aşezat. Adică nu stă mult
locului. Se deplasează cît poate de des. Bine-
înţeles, în interes de serviciu, nicidecum în
interes... personal. Rezultatul unor mai
vechi deplasări dezinteresate: 1462 lei ne-
decontaţi nici pînă azi.

Cînd nu se deplasează, directorul Toma
stă în clădirea morii, unde a transformat
două birouri în locuinţă, pentru care, e drept,
n'a plătit de un an şi jumătate nici un fel
de chirie. În schimb, nu plăteşte nici con-
sumul de curent electric şi nici convorbirile
telefonice cu fiul său de la Gheorghieni, pe
care le pune în socoteala întreprinderii.

Alte socotele le are cu... alţi bani ai
morii: cînd e bolnav (şi nu se ocupă de
moară), refuză să prezinte certificate medi-
cale, pretinzînd să fie plătit, pe timpul bolii,
din fondul de salarii, nu - legal - din al asig-
urărilor sociale. Are omul socotelele lui.

Fără... socoteală se poartă numai cu
muncitorii, pe care îi injură, atît individual,
cît şi în colectiv, ca - recent - pe tovarăşul
Roman Isac cu întreaga sa echipă.

Încolo - un director şi jumătate!

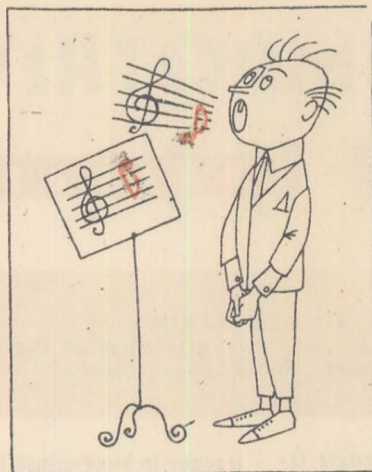
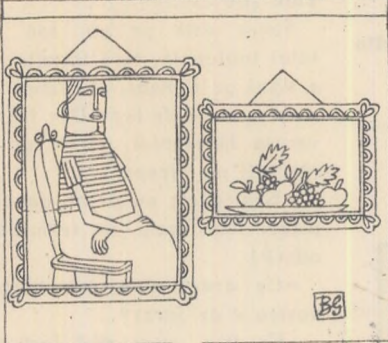
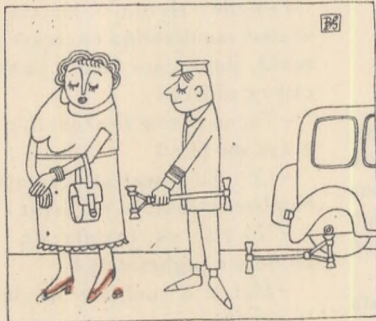
Dar dacă n'ar fi... de loc (dacă n'ar fi
...de loc... abuziv) ar fi mai bine.

(După materiale de la
corespondenţi)

- De ce îl laşi să urle aşa?
- Ce să-i fac? Aşa e el obişnuit.
E directorul instituţiei.

Desen de A. Poch

Desene de Benedict Gănescu

INFALIBILUL

de AUREL FELEA

Icșigreczet nu ne irta nici o greșeală.
In fiecare gaură de căptușeală,
Profesională, bineinteles,
(Și asta'n public mai ales)
El își irta un deget dirz, nesăftos,
De stifta întreaga haină, pină jos.

Oricare poticneală=a noastră, mică, mare,
Ne-o lumina cu șapte reflectoare,
Ne-o cerceta pe toate părțile=ndeaproape,
Sub uriașe și necruțătoare microscopae,
Apoi zicea că sintem leneși și netoși
Și harcea=parcea ne făcea pe toți.
Pe fiecare dintre noi
L-ar fi zărlit la lada de gunot!

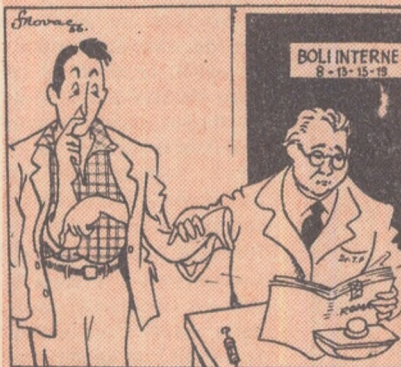
Ne minunam, stînd la taifas încet:
De unde-o fi venit Icșigreczet,
Infailibilul și=a-toate=priceputul?
Ce plin de biruinți l-o fi trecutul!
Ce plină de exemple și curată
L-o fi cărarea pin=acum umblată
Odată ce'l atit de neîndurător
Cu cel ce calcă strîmb pe drumul lor!
O fi făcut el lucru mare'n lume!
O fi avînd el merite anume!
Destgur că'n spinarea=l personală
Nu a cărat nici urmă de greșeală!

...Și dintr-o admirabile firească
Pentr-o făptură=atit de ingerească
(Ca să fii sincer pin' la urmă, poate
Și dintr=un pic de curiozitate),
Aotzi de cît mai multe amdnunte
Despre acest granit cu stea în frunte,
Am început să=l întrebăm în chip discret
Pe cunoscutul lui Icșigreczet:
„Adeoărat că niciodată
Nu t s=a constatat oreo pată?”

...Și pin' la urmă am aflat!
Era perfect adeoărat!
Și nici o totă=exagerată!
Aoa o falmă bine meritată!
Cu neputință orișice birfeli!

De altfel unde să=l găsești greșeli
Acestul nemaipomenit voinic?
...Că nu făcuse=n oiafa lui nimic!

Unii medici dau consultații
superficiale.

— Pulsul e normal... n-ai nimic!

Desen de I. Novac

Intreprinderea de salubritate București nu ridică la timp
gunoaiele în cartierele mai îndepărtate ale Capitalei
(Progresul, Apărătorii Patriei, etc.)

— Cînd am fost ca tine, a venit într-o zi o mașină și a luat toate
gunoaiele.

Desen de H. Leru

FEMEII IMPOTRIVA UNUI BĂRBAT

Traducere de S. SANIN
(Din volumul „Was es nicht ales gibt“ de Karl Stitzer,
apărut în editura „Neues Leben“, Berlin)

La consumul din colț lumea făcea coadă. Erau numai femei, douăsprezece la număr, fiecare cu cite o listă de cumpărături. Doar ultimul sosit era bărbat, un bătrinel uscățiv cu cioc cărunt și pe nas cu un „pince-nez” model 1900, susținut de un șnur de mătase.

Nu mai rămăsese decît o jumătate de oră pînă la închiderea magazinului și clienții erau serviți cam încet de singura vânzătoare care se agita la teighea. La un moment dat apărui în ușă un băleș de vreo zece ani care încercă să se strecoare printre cei ce-și așteptau rîndul.

- Ei, tinere, nu-ți voie să treci înainte! Spuse sever omul cu cioc, în timp ce „pince-nez”-ul îi tremura pe nas, de enervare. Ce ți-e și cu tîneretul din ziua de azi!

Băiatul holbă o clipă ochii ca năucit și se opri. Femeile, care stăteau la rînd, întoarseră

capul și priviră deocamdată tăcute, atît la copil cît și la adversarul lui, pînă cînd una din ele spuse așa, într-o doară:

- E un biet copilăș, arătînd în continuare că nu totdeauna lucrurile trebuie luate în serios.

- Se mai poate uneori trece cu vederea, intervenî o a doua.

treceau în bunăvoință și duloște. Din cînd în cînd cite o privire plezișă săgeta pe bătrînul ursuz care făcuse mizerii copilului. Acesta îndrăzni să ia din nou cuvîntul:

- Eu cred că trebuie păstrată ordinea. Altminteri unde am ajunge?

- Poate că dumnealui nu se poate ține pe picioare, completă o a treia, foarte corpolentă.

- Trebuie cîteodată să se mai țină seama și de împrejurări.

- Micuțul de el!

De aici începu un fel de cor generos. Femeile, atît cele grase cît și cele slabe, se în-

Atunci corul femellor își dădu drumul:

- Pesemne că d-ța n-ai copil!

- Ce atîta tevatură pentru un biet copil? Lasă-l, domnule, în pace!

Bătrînul dădu resemnat din cap și tăcu.

- Ce vrei să cumperi, băiatule? întrebă grăsansa, grîlînie.

- Vrei să lei ceva pentru mămica? se informă o alta.

În cele din urmă băiatul blîgul cam fistic:

- Nu, nu vreau să cumpăr nimic pentru mama! Pentru mine... volam... să-mi iau niște bomboane.

Femele tăcură o bucată de vreme, manifestînd oarecare rezervă, după care făcură pe rînd citeva obiecții:

- Tocmai acum ți-ai găsit, cînd e așa de plin?

- Ce? Nu puteai să-ți cumperi bomboane înainte de prînz?

- Nu știi că înainte de închidere e înghesulală?

- Mai e o mulțime de lume la coadă!

- Poftim, de bomboanele lui ne arde nouă!

După o lungă luptă lăuntrică, omul cu „pince-nez”-ul se lăsă clintit din poziția lui intransigentă. Desigur că nu i-a venit prea ușor, dar pînă la urmă s-a resemnat definitiv și necondiționat.

Așa că, în momentul cînd grăsansa îl sfătui pe băiat să-și aștepte rîndul sau să se ducă acasă, bătrînul interveni împăciitor:

- Ei, mai lasă-l și d-ța! Cumpărarea unor bomboane nu ține cine știe cît...

Spuse asta pe un ton cu totul inofensiv, fără intenția de a jigni pe nimeni, ci numai ca o constatare de fapt. Dar intervenția bătrînului parcă ar fi răscolțit un viespar:

- N-ai decît să-și aștepti dacă-ți place. Noi vrem să terminăm odată!

- Ce crezi d-ța, că timpul nostru e de furat?

- Ce ți-a venit să-l lași pe băiat înainte! Uite, că-l mai și împinge!

- Nu cumva ai pretenția ca noi, femeile, să așteptăm din pricina unui ținc?

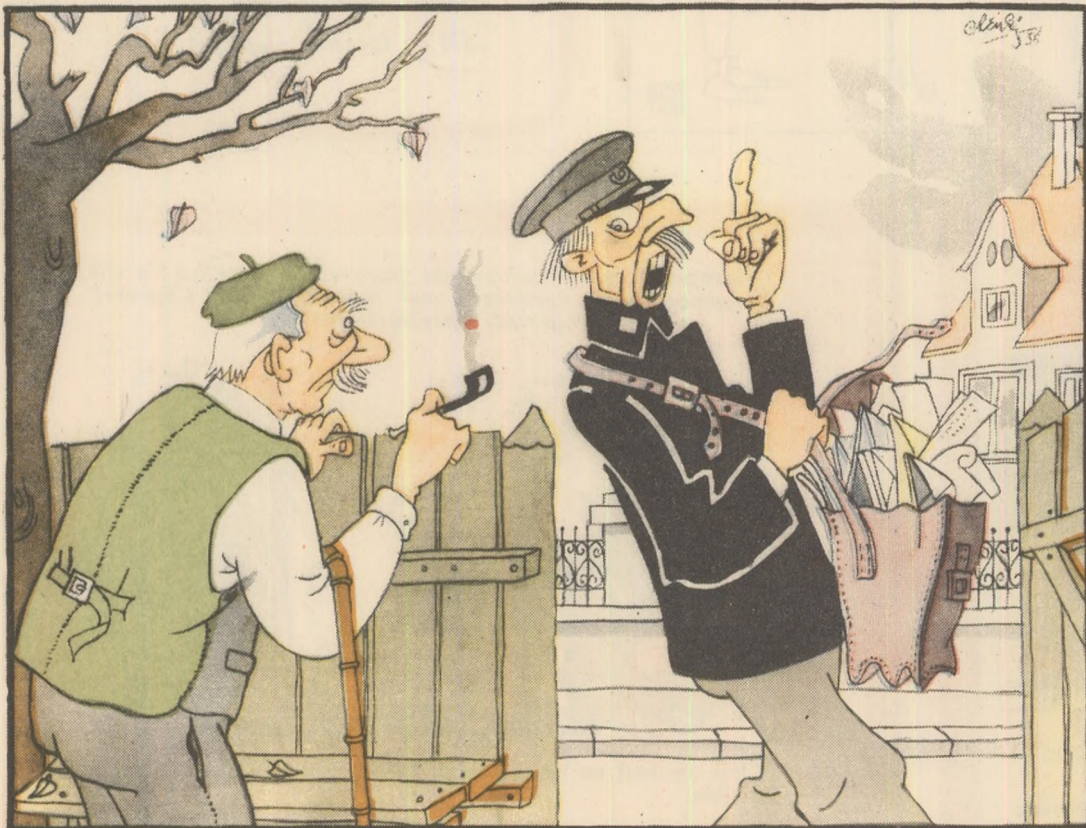
- Dar în definitiv ce te interesează pe d-ța copilul ăsta? Doar nu i-oi fi tată?

Bătrînul nu mai știa ce să creadă, abandonă lupta și închise ochii, scoțîndu-și cu o mișcare obosită ochelarii de pe nas. În timpul acesta băiatul se ulfa nedumerit cînd la unul cînd la altul, nemaiștiind ce-i cu el. La început, bătrînul se declarase împotriva lui în timp ce femeile fuseseră pentru, apoi bătrînul fuseseră pentru, și femeile contra. Ah, ce caraghioși sînt oamenii ăștia mari! Cine naiba să-i mai înțeleagă! și zăpăcit se retrase părăsînd magazinul fără nici un rezultat.

După plecarea copilului, grăsansa se uită cu o privire încărcată de mustrare la omul cu „pince-nez”, zicîndu-și:

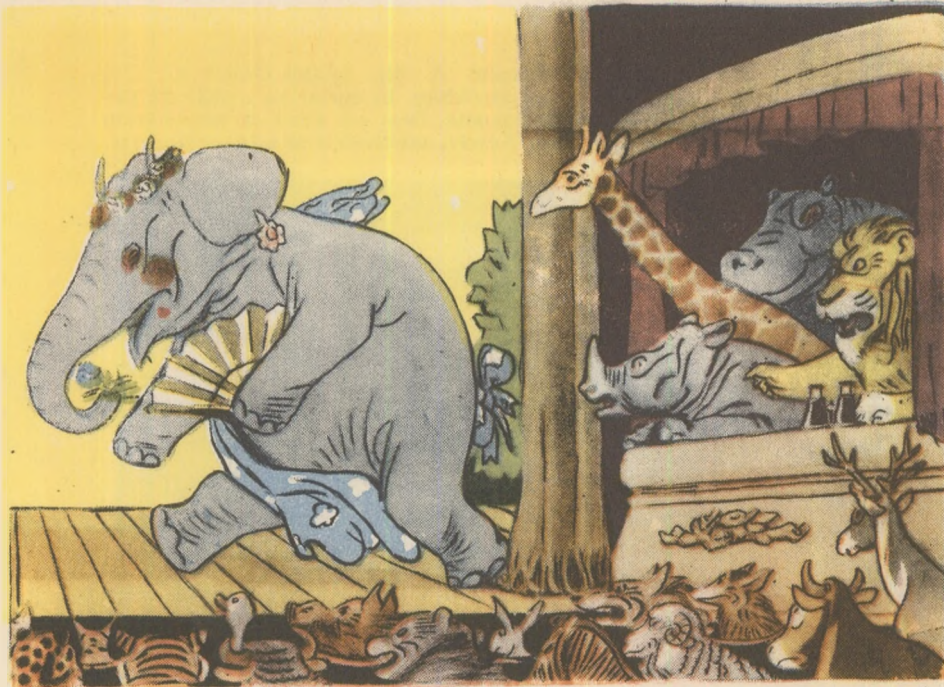
- Vasăzică, plîm la urmă tot te-ai descotorosit de el!

Unii factori poștali obișnuiesc să plătească cu prioritate pensiile mai mari, din motive ușor de înțeles

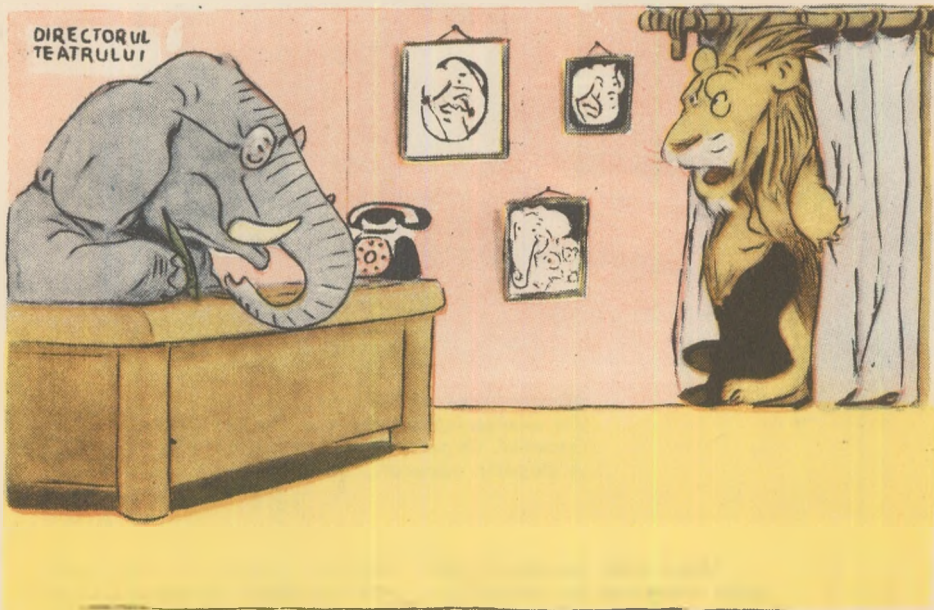

- Pe la mine nu dai?
- Mai așteaptă... întii dau pe unde... iau l...

Desen de Al. Clenciu

— Revoltător! Madam elefant în rol de gazelă. Mă duc la directorul teatrului să aflu cine i-a încredințat acest rol!

Desen de Ganf din „Krokodil”

Lapte fictiv

G. A. S. Saschiz (raionul Sighișoara) are o secție zootehnică. Secția zootehnică „cultivă” un număr de vaci. Vacile, de obicei, dau lapte. Vacile de la Saschiz, în loc să dea lapte pleței, îl dau personalului de la grajduri. Neputând să dea producție conform planului, conducerea gospodăriei (director: Bucur Traian; inginerșef: Telea Valeriu) dă... cifre fictive. Astfel, după datele furnizate chiar de către G. A. S., vacile ar da o producție foarte mică per cap din motive independente de voința lor (a zootehnicienilor, nu a vacilor). Realitatea însă e alta: producția nu se dă per cap ci... peste cap. Puțin mai multă vigoare, așadar (și, totodată, ceva mai mult lapte), nu l-ar strica conducerea de la Saschiz. Drept care credem că ar fi timpul să procedeze la înțărirea solicitanților.

Gh. Mosor
De la subredacția noastră din
Orașul Stalin

POVESTEA CUCULUI

de TEODOR PÎCA

*În vultreasca largămpărăție
Giubea primise cucul, și simbric
Cum n'aruse neam de neamul lui
Prăsit demult pe-atci din tată'n pui.*

*Și'n loc săși vadă frumusețea de treabă,
Avînd pesemne cucul mîntea slabă,
El s'a pornit, zănațecul, să tipe,
Să zăvînture, să bată din aripe*

*Ca orișicare pasăre trufașe.
Ba apucase cucul să se-ngrășe,
Și pîntecul săși umfle de prestantă
(Dar asta n'are nici o importanță).*

*Căci, nu știu cum, de la o vreme-ncoace.
Simți că viața asta nu'i mai place.
Pe lîngă tot belșugul ce'l aoea
Mai trebuia ori mai lipsea ceoa.*

*Și de idei flînduși plină teasta
Se lumină: „Aha, îmi schimb neabasta!”...
Văzuse el o pupăză sprintară
Cu pana jar și ochi de piatră rară,
Mai sprintenă, mai jună, mai frumoasă
Decît o gospodină cuculeasă...*

*Ce mai la deal, la vale - zis-făcut:
Iau catrafusele și azi mă mut.
Demult s'a petrecut povestea asta,
Cînd și'a lăsat un cuc, întii neabasta.*

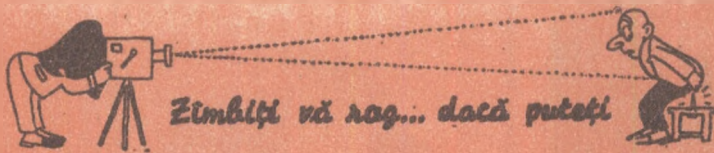
*A stat ce-a stat la pupăză acasă
Pînă-a-nceput cuițarul săși miroasă
(C'asa e pupăza, nu zic, frumoasă,
Dar stă cam prost cu treaba de prin casă).*

*Și dorul l'a cuprins pe cuc de pui,
De cuițușor și cuculeasa lui...
Mai înțelept s'a dus și potolît
Săși caute dar nu i'a mai găsit,
Căci, părăsîți, s'au rătăcit în lume
Săși caute părintele pe nume.*

*E cucul nostru întristat de-atunci
Cătreierînd păduri, zăvoaie, lunci:
Și lumeași pare goală ca o torbă
Căci n'are'n ea cu cin* să schimbe-o dorbă.
Giubeaua și'a pierdut, de bună seamă,
Atît mai știe sigur: cum îl cheamă...*

*Să fie dar, o mîină de cuvînte
Spre înoățare multora de mîinte.*

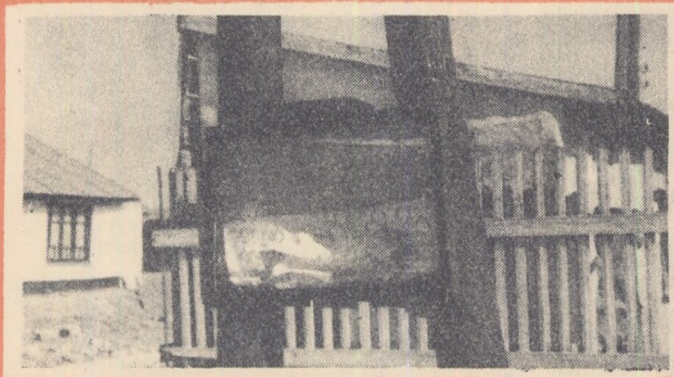
Zimbiți vă rog... dacă puteți

I. F. E. T. - Craiova a trimis O. A. D.-ului din Sfatul Popular al Capitalei o cantitate de aproape 15 mc lemn de construcție necorespunzător.

„Strîmbă Lemne” astăzi este Zicea unui: o podeste (Asta „unul”, spun încet, Nu fucrează la I. F. E. T.)

Așa arată Gazeta Cetățenească din str. Popa Iancu, colț cu str. Silvia, raionul 23 August.

Această transformare nu-i discretă: A fost gazeta de caricaturi odată Dar de alta vreme neglijată Acum caricatură de gazetă.

La Industria Bumbacului A. din Splaiul Unirii nr. 170, se află de mult timp depozitate în curte, un număr de damigene care nu sînt folosite. Deși s-a atras în nenumărate rînduri atenția Serv. Ad-tiv, damigenele se află tot în curte.

Sitți de ce nu-și găsec leacul Damigenele-astea vechi? Fiindcă cei de la „Bumbacul” Au bumbacul și-n .. urechi.

La Spitalul unificat „Bernat Andrei” Maternitatea, din str. Theodor Speranția nr. 96, gunoiul se află împrăștiat în spatele clădirii.

Maternitatea numele își riscă De n-angajați un mamoș din cei buni: Gunoiul, după felu-n care mișcă A depășit, săracul... nouă luni.

Foto : V. Peternelli

PROCES-VERBAL

Treburile m-au purtat deunăzi prin pitoreștile meleaguri ale regiunii Suceava, pe lângă Vatra Dornei. M-au minunat piscurile semețe ale munților, m-au minunat înspumatele valuri ale Bistriței, m-au minunat taincele poteci, ascunse în umbrele pădurilor. Dar ce m-a minunat îndeosebi, a fost magazinul nr. 2 de Textile-Incălțăminte al cooperativei din comuna Crucea.

Ascultați-mă și dumneavoastră dacă am avut sau nu dreptul să mă minunez!

Întru în magazin și mă adresez primului vânzător:

- O pereche de pantofi, te rog.

- Cît să fie? întrebă vânzătorul.

- Să fie numărul 39.

Rămîne o clipă pe gînduri, socotește ceva cu glas scăzut, și spune:

- Asta înseamnă un kilogram, un kilogram jumătate de pantofi. N-avem. Vă servim însă numărul două kilograme...

L-am privit bulmăcit și m-am aplecat ca din întimplare spre el să-mi dau seama dacă nu cumva e băut. Nu; era treaz. Cînd să deschid gura aud ală-

turl vocea unui cumpărător locnic:

- Tovarășe, servește-mă te rog cu 500 de grame pantofi de tenis și cu 300 de grame papuci de casă.

Cel de după teighea cîntărește cu atenție marfa cerută, o face pachet și strigă către casier:

- Casa, opt sute de grame încălțăminte. Apoi către client: S-o purtați sănătos.

Cumpărătorul stăruie:

- Tovarășe, numai să-mi cîntărești corect. Soția mea a cumpărat ieri de aici o pereche de pantofi, și ați greșit la cîntar. Erau mai puțin 300 de grame bombeuri...

M-am îndepărtat de lângă teighea clătîndu-mă și m-am îndreptat spre raionul confecțiilor. Am așteptat cîteva clipe să-mi revin cît de cît, după aceea, îngînat slab, privind încă amețit spre vânzător:

- Aș vrea un costum gri.

- Pentru dumneavoastră?

Am încuviințat din cap. Salariatul m-a privit cu luare amînte, măsurîndu-mă din ochi, apoi cu glasul împede, vorbi mai mult pentru el:

- Mda... asta înseamnă cam patru kilograme de costum!...

Norocul meu a fost că lîngă mine se afla un scaun, și am avut în ce să mă prăbușesc...

- De ce v-ați speriat, tovarășe? mă liniști binevoitor salariatul. Dacă vi se pare exagerat, vă servim un număr mai mic. De trei kilograme! E convenabil. Două sute de lei kilogramul.

Văzîndu-mă încă palid, conștinuă domol:

- Dacă nu vă sînt pe plac modelele noastre, vă sfătulesc să vizitați raionul din dreapta de unde puteți cumpăra două, trei kilograme de stofă după gustul dumneavoastră. Din trei kilograme de fresco și un litru de vatelină vă iese un costum minunat.

- Și le serviți tos sau cubic? am reușit eu să îngîn și am căzut apoi într-un leșin adînc și binefăcător.

Cînd am deschis ochii mă aflam la hotel, în patul meu. Mă uitai la ceas, și am constatat că dormisem aproape trei ore...

* * *

Să nu vă închipușiți totuși că visul meu n-a avut la bază un simbol de adevăr. A avut, și încă un simbol mare, de tot. Am în fața mea, procesele-ver-

bale nr. 113 și nr. 1311, prin care se aduce la cunoștință că în urma constatării făcute de către tovarășii Deliu Grigore și Potopencu Petre de la serviciul de Verificări Măsurii din Rădăuți, se amendează sus-amîntitul magazin cu suma de lei 185. De ce? Scris negru pe alb: „pentru că respectivul magazin de Incălțăminte și Confecții n-a prezentat la verificare cîntarele!”

Întreg personalul magazinului a citit și a rămas năuc. Magazinul, de cînd e el, n-a avut, nu are și nici n-o să aibă vreodată cîntare, cu toată amenda și constatarea efectuată de cel doi inspectorii pe teren (în procesul-verbal se indică pînă și ora inspecției: 7 și 47!) pentru simplul și binecuvîntatul motiv că Textilele, Confecțiile și Incălțămîntea nu se vînd la cîntar. Chiar dacă tovarășii Deliu și Potopencu sînt de altă părere...

Oricum, în semn de omagiu, pentru epocala lor descoperire, propunem direcției magazinului să ofere celor două genii din Rădăuți un dar, alcătuit din următoarele: un metru și trei sferturi de șerbet, o oră și zece minute de bomboane, un litru și jumătate de prăjituri, cu care să benchetuiască respectivii, două zile și trei tone...

I. AVIAN

Dragă Urzico

URZICUȚO,

Știam că se vind, în toată țara, felurite mobile; de nuc, de stejar, mobilă populară etc.

Dar la noi, în Lupeni, la magazinul de mobile (unitatea nr. 83 a O.C.L. Petroșani) se vinde doar un singur fel de mobilă: pe sprinceană. Adică numai anumitor persoane.

Ca să pricepi întreaga... fi gură, lată și celelalte amănunte... anatomice: spre a reuși să cumperi mobilă de la acest magazin, e musai să-ți placă... ochii tăi tovarășel gestionaare Crisnic și ajutorului dînsel, tovarășului Mirtt, sau poate (mai știi!) să miști dîn... urechi.

Așa stînd lucrurile, ar trebui găsite mijloacele ca acești gestionaari, cărora nu le ajunge oricine la... nas, să fie îndemnați a proceda mai cu... obraz.

Pentru aceasta, ar trebui însă șefii dumnealor, să nu rădnă de... lemn.

Tudor Comănescu
Bărbănteni-Lupeni

URZICO,

Cooperativa „Igitena” din Bistrița a contractat două lucrări de construcții aparținînd una P. T. T. R.-ului Vatra Dornei și cealaltă stațiunii Vatra Dornei. Pînă în prezent cooperativa e la zi cu... amînările. Lucrările, deși dîn 1955, n-au fost încă terminate, și, ceea ce e mai grav, unele dîn ele n-au fost nici începute. Ultimul termen pentru predarea lucrărilor a fost 1 Mai 1956. Cînd, la această dată, beneficiarii s-au adresat conducerii cooperativei,

pe acolo au răspuns că 1 Mai e zi de odihnă și că nu discută despre lucru. Zilele și lunile următoare au fost zile de lucru, așa că cei dîn conducere n-aveau cînd să discute.

După cum vezi, Urzicuțo, noi vorbim la pereți. Dacă am vorbi la pereții noștri încă nu ne-ar părea rău... Dar pereții noștri nu sînt gata... Fiindcă aici, la Vatra Dornei, în stațiunea asta de odihnă, noi singuri, de cînd am intrat pe mina acestei cooperative, nu avem odihnă...

Ce să-ți faci!... În loc să între zidurile la vopsea, am intrat noi...

Paul N. Patras
Vatra Dornei

Aici, eu și tovarășul meu de muncă Sandu Gheorghe am realizat împreună două inovații, care au fost acceptate de comisia centrală, sînt de mult aplicate în producție și dau randament. Acestor inovații le mai lipsește însă un lucru: aprobarea tovarășului inginer șef Ilca.

Și știi de ce nu dă tovarășul Ilca această aprobare? Pentru că e... supărat pe unul dîn autorii inovațiilor, pe Sandu

DRAGĂ URZICO,

Îți comunic un caz, doveditor că există uneori o legătură între... scripcă și iepure.

Cazul se petrece la întreprinderea noastră de construcție, siderurgie și montaj din Călan.

Gheorghe. Fiind și responsabil al comisiei de locuințe, Sandu Gheorghe s-a opus odată, într-o ședință a acestei comisii, la o anumită propunere a tovarășului Ilca. (Pricepti...).

Deci noi, dragă Urzico, propunem să realizăm și în cola-

borare cu tine o inovație: una prin care să-ți convingem bine pe tovarășul inginer-șef Ilca cum că... nu poate fi, totuși, nici o legătură între... scripcă și iepure.

Șerbănescu Carol
Călan (regiunea Hunedoara)

URZICO DRAGĂ,

Ți-ai putea tu oare imagina bucătărese fierbînd ciorbe în oale fără fund și bicicliști mergînd pe biciclete fără roți?

Ar fi o situație asemănătoare cu cea de la secția scularie generală de la uzina „23 August”, dîn București, care consideră normal să execute pentru secția motoare: freze de lamaj fără cepuri, jocuri de freză fără inele și tampoane fără... cozi.

Astfel, în magazia intermediară a secției scularie generală, stau - neutilizabile - de luni de zile: patru freze de lamaj (numerele 30 269, 30 653, 30 711, 30 712) și două jocuri de freze (numerele 30 631 și 30 694) așteptîndu-și, de luni de zile... cepurile și inelele.

Stratul de rugină și stratul de praf care au început să se așeze pe aceste scule sînt întrecute doar de... stratul de nepăsare a persoanelor dîn conducerea secției scularie generală.

Noi credem că ar trebui... suflate! (straturile de praf și de rugină).

În plus, un dispozitiv U. M. 450 - 10 346, comandat - încă dîn decembrie 1955 - secției scularie de către secția motoare precum și patru cuțite „profil” 30 489, lansate tot de atunci acelelași secții de scularie, n-au fost încă livrate secției motoare nici pînă azi.

De aici, dragă „Urzico”, reiese și o morală... metalurgică: sculele necesare secției motoare nu pot fi livrate - întregi și la timp - cu așa... scule de conducători la secția de scularie generală.

Un grup de muncitori de la Uzinele „23 August”

Evoluția mijloacelor de tortură

... Butucul...

... Picătura...

... și lama „București”

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25.
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15

— Uite, dragă, ce costum demodat !!!

Desen de Rik Auerback